

தேவனும் வம்புப்பேச்சும் [4:11, 12]

கடந்த ஆண்டில் நாங்கள், ஜிம் பேக்கர் மற்றும் PTL கிளப் ஆகியவற்றின் வீழ்ச்சியை தொலைத் தொடர்பு நிகழ்ச்சியில் கவனித்திருக்கிறோம். அதன் செய்தி எல்லா இடங்களிலும் இருந்துள்ளது: செய்தி நிகழ்ச்சி வலைப்பணி, வாரந்திரச் செய்திப் பத்திரிக்கைகள் மற்றும் மளிகைக்கடை வம்புப் பேச்சுக்கள் ஆகியவற்றில் கூட இருந்தது. வழக்கறிஞர்கள் சட்டப்பூர்வமான செயலின் சாத்தியமான விளைவுகள் பற்றிக் கலந்துரையாடுதலை நாங்கள் கவனித்திருக்கிறோம் மற்றும் நகைச்சுவை நடிகர்கள் (கிண்டலான அல்லது கிண்டல் இல்லாத) நகைச்சுவைகளைக் கூறுவதைக் கேள்விப்பட்டோ இருக்கிறோம்.

தேவனுக்கு ஊழியம் செய்ய முயற்சிக்கும் மக்களுக்குச் சங்கடமாக இருக்கும் இப்படிப்பட்ட ஒரு வெறுப்பூட்டும் சூழ்நிலை பற்றிய இந்தப் பேச்சுக்கள் யாவற்றிற்கும் காரணம் என்ன? தேவனுடைய மனிதனாக இருக்க வேண்டும் என்று “யூகிக்கப்பட்டுள்ள” மனிதனின் வீழ்ச்சியில் பிசாசானவன் மகிழ்ச்சியடைகிறான் மற்றும் இந்த உலகமும் அவ்வாறே மகிழ்ச்சி அடைகிறது என்று நாம் அறிகிறோம். அதனால்தான், பேட் ராபர்ட்ஸ்ன் என்பவரின் மூத்த குழந்தையானது திருமணப் பந்தத்திற்குப் புறம்பே கர்ப்பந்தரிக்கப்பட்டது என்ற செய்தியைப் பதிப்பகம் வெளியிட்டது. அதனால்தான் உலகமானது, ஓரல் ராபர்ட்ஸ், தன்னைத் தேவன் பிணைக்கையாகக் கொண்டிருந்தார் என்று கூறியதில் மகிழ்ச்சி அடைந்தது. அதனால்தான், ஜிம்மி ஸ்வாக்கர்ட் என்பவரின் தப்பித்தல் பற்றிய கதையானது மக்கள் தொடர்பு ஊடகத்தில் முன்னணிக் கதையாக இருந்தது. உலகம் கதையை அறிவதற்கு விரும்புவதுடன் நிறுத்திக் கொள்வதில்லை; அது எல்லா அற்பத்தனமான விபரங்களை அறிய விரும்புகிறது.

ஆனால் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு உலகம் மட்டுமே விருப்பம் கொண்டிருக்கிறதா? நாம் யாவரும் கூட இவ்வாறே விரும்புகிறோம். பிரசங்கியார்கள் விசேஷமாக அவர்கள் ஒருவரைப்பற்றி ஒருவர் மிக மோசமாக வம்பு பேசுபவர்கள் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதை ஒப்புக்கொள்வது எனக்கு எவ்வளவு வேதனையாக இருப்பினும், அது சரியானதாக உள்ளது என்றே நான் நம்புகிறேன். யார் ஊழியப்பணியை விட்டு வெளியே அனுப்பப்பட்டார் மற்றும் ஏன் அவ்வாறு அனுப்பப்பட்டார், ஒழுக்கரீதியாக அல்லது பணி ரீதியாகத் தவறுகளைச் செய்துள்ளவர்கள் யார், என்ன ஊதியம் கிடைக்கிறது, முதலியன பற்றி வழக்கமாக நாம் அறிகிறோம். நாம் அதை எதிர்கொள்வோமாக. எப்போதும் இல்லை என்றாலும், மிகவும் அடிக்கடி, கிறிஸ்தவர்கள் மற்ற கிறிஸ்தவர்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றனர். நமது உறுப்பினர்களில் ஒருவர், பயங்கரமான தவறு செய்கிறார் என்றால், அந்தச் செய்தி, காட்டுத்தீயைப் போலப் பரவுகிறது. மக்கள் தங்களைப் பற்றிய கதை ஒன்று பரப்பப் பட்டதற்காக, ஆராதனைக்கு வருவதை முற்றிலும் புறக்கணித்தல் அல்லது ஒரு சபைக்குழுமத்தில்

இருந்து இன்னொரு சபைக்குழுமத்திற்குச் சென்றுவிடுகிறார்கள் என்பது பற்றி நாம் யாவரும் கேள்விப்பட்டு அறிந்திருக்கிறோம். நாம், ஒருவர் மற்றவரில் உள்ள மோசமானவற்றைப் பற்றி அறிதல் மற்றும் அதைப் பற்றிப் பிறருக்குக் கூறுதல் ஆகியவற்றில் மகிழ்ச்சியடைவது ஏன்?

யாக்கோபு தமது ஊழியத்தில், நாம் விசுவாசிக்கிறபடியே வாழவேண்டும் என்று நம்மை அழைக்கிறார், நாம் ஒருவர் மற்றவருக்கு எதிராகப் பேசக்கூடாது என்ற வேண்டுகோளை நமக்கு முன்பாக அவர் வைக்கிறார். மீண்டுமாக அவர், மிகவும் இடர்ப்பாடான ஒரு கருத்தின்மீது கவனம் குவிக்கிறார்: கிறிஸ்தவர் தாம் எதை விசுவாசிக்கிறாரோ, அதன்நிமித்தமாக, இந்த உலகத்தின் மக்களில் இருந்து வேறுபட்டவராக இருக்க வேண்டும். யாக்கோபு, வம்பு பேசவேண்டாம் என்று கட்டளையிடுவதுடன், ஏன் பேசக்கூடாது என்பதற்கு அவர் நான்கு காரணங்களைத் தருகிறார்.

ஒழுங்குமுறை (4:11)

யாக்கோபு ஒரு எளிய, மிகவும் நேரான வகையில் தொடங்குகிறார்: “சகோதரரே, ஒருவருக்கொருவர் விரோதமாய்ப் பேசாதிருங்கள்” (யாக்கோபு 4:11அ). ஒரு கிறிஸ்தவர் இன்னொரு கிறிஸ்தவரைப் பற்றி உரையாடுதலானது தெளிவான இந்தக் கட்டளையுடன் ஒழுங்குமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. மூலமொழி யானது, அவதூறான பேச்சு நடந்துகொண்டிருந்தது என்றும் சகோதரர்கள் அதை நிறுத்த வேண்டும் என்றும் மறைமுகக் கருத்தைத் தருகிறது. அந்த எளிய கட்டளை உண்மையில் சிறிது விளக்கம் தேவைப்படுவதாக உள்ளது.

மற்றவர்களைப் பற்றிப் பேசுபவர்கள் குறித்துத் தேவன் ஒருக்காலும் உயர்வான கருத்துக் கொண்டிருந்ததில்லை (நீதிமொழிகள் 20:19; 26:20; ரோமர் 1:29, 30; 1 கொரிந்தியர் 6:10). பின்பு ஏன் நாம், தேவனுடைய கண்களில் மிகவும் சுவையற்றதாக உள்ள விஷயத்தில் ஈடுபாடு கொள்வதற்கு இவ்வளவு விருப்பம் கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம்? வில் ரோஜர்ஸ் என்பவர், “மக்கள் தங்களைப் பற்றி வம்பு பேசப்படும்போது மாத்திரமே வம்புப்பேச்சை வெறுக்கிறார்கள்” என்று கூறியபோது, வம்புப்பேச்சு பற்றிய தமது எண்ணப்போக்கை மிகச்சிறப்பாகத் தொகுத்துரைத்தார் என்று நாம் கூறலாம். மற்றவர்களைப் பற்றிய மோசமான சில விஷயங்களை நாம் அறியும்போது, நம்மைப் பற்றி நாம் உயர்வாக உணருகிறோம் என்றிருக்கலாம். அது ஒன்றுதான் வம்புப் பேச்சிற்குத் தர்க்கரீதியான காரணமாகக் காணப்படுகிறது.

நாம் ஒருவர் மற்றவருக்கு எதிராகப் பேசக்கூடாது என்பதற்கான காரணங்கள் என்ன என்பதுபற்றி அறிவதற்கு நாம் கடந்து செல்வதற்கு முன்னர், நாம் இன்னொரு கருத்தை நிலைநாட்டுவோம். சில வேளைகளில் நாம், ஒரு சகோதரரைப் பற்றி நாம் கூறுவது உண்மையானதாக இருந்தால், அவரைப் பற்றிப் பேசுவதை நியாயமானதாக நாம் உணருகிறோம். ஆனால் யாக்கோபு கூறுவது இதுவல்ல! அந்தக் கட்டளைக்குத் தகுதிப்படுத்தும் விஷயங்கள் எதையும் அவர் அனுமதிப்பது இல்லை. நாம் ஒருவர் மற்றவருக்கு விரோதமாகப் பேசக்கூடாது என்று ஆவியானவரின் ஏவுதலினால் யாக்கோபு தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

கட்டளைக்கான பகுத்தறிவு விளக்கம் (4:11, 12)

அவர்கள்மீது மதிப்பு

நாம் ஒருவர் மற்றவர் மீது கொண்டிருக்க வேண்டிய மதிப்பின் காரணமாக நாம் ஒருவர் மற்றவருக்கு எதிராகப் பேசக்கூடாது என்பது முதல் காரணமாக உள்ளது. இந்த வசனத்திற்குள்ளாக “சகோதரத்துவம்” பற்றிய ஒரு வலியுறுத்தம் உள்ளது தெளிவாகிறது. 11ம் வசனம், “சகோதரரே, ஒருவருக்கொருவர் விரோதமாய்ப் பேசி, தன் சகோதரனைக் குற்றப்படுத்துகிறவன்” என்று கூறுகிறது (என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது). குடும்ப உறவினால் அடையாளப்படுத்தப்படுகிற ஒரு அன்பினால் சகோதரர்கள் ஒன்றாகக் கட்டப்பட்டு இருக்கின்றனர் (ரோமர் 12:10; கலாத்தியர் 6:10). நமது சகோதரரைப் பற்றி நாம் ஏதேனும் அறிந்தால், அதைப்பற்றி யாராவது ஒருவரிடத்தில் கூறுவதற்குப் பதிலாக நாம், அதைப்பற்றிக் கூறுவதற்கு, அந்த சகோதரரிடமே செல்ல வேண்டும் என்று வேதவசனம் கூறுகிறது. செய்வதற்கு இது, மிகவும் வசதியானதாக அல்லது மிகவும் சுலபமான விஷயமாக இருப்பதில்லை, ஆனால் அந்த சகோதரரின் ஆத்துமாவின் மீதான நமது அன்பு மற்றும் அக்கறை என்பவை நம்மைக் கட்டாயப்படுத்துகிறது. மற்ற ஒவ்வொருவரிடமும் அதைப் பற்றிப் பேசுதல் மற்றும் எனது சகோதரரிடத்தில் செல்லாதிருத்தல் என்பது, அவர்மீதான வேதாகமரீதியான மதிப்பைக் காண்பிப்பதில்லை.

நியாயப்பிரமாணத்தின்மீது மதிப்பு

சகோதரர் மீதான மதிப்பு மாத்திரமல்ல, ஆனால் நியாயப்பிரமாணத்தின்மீதான எனது மதிப்பும், சகோதரனுக்கு எதிராகப் பேசுவதில் இருந்து என்னை விலக்கி வைக்க வேண்டும். “தன் சகோதரனைக் குற்றப்படுத்துகிறவன் நியாயப்பிரமாணத்திற்கு விரோதமாய்ப் பேசி நியாயப்பிரமாணத்தின்படி செய்கிறவனாயிராமல், அதற்கு நியாயாதிபதியாயிருப்பாய்” என்று நாம் வாசிக்கும்போது, “எந்த நியாயப்பிரமாணம்?” என்று அறிவதற்கு உடனடியாக நாம் விரும்புகிறோம். பழைய நியாயப்பிரமாணத்தை யாக்கோபு குறிப்பிட்டிருக்க மாட்டார் என்பது தெளிவு. சந்தர்ப்பப் பொருளில் இது, “இராஜரீகப் பிரமாணத்தை” (2:8) மற்றும் “சயாதீன்ப் பிரமாணத்தை” (2:12) குறிப்பதாகக் காணப்படுகிறது. நாம் செய்துகொண்டிருப்பதன் மறைவான கருத்துக்களை நாம் காணவேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார். முதலாவது நாம், கீழ்ப்படிய வேண்டியதாக உள்ள பிரமாணத்தை முறித்துப் போடுகிறோம். இரண்டாவது நாம், நியாயப்பிரமாணத்திற்கு மேலானவர்களாக நம்மை அமைத்துக் கொள்கிறோம். நியாயப்பிரமாணம், “ஒருவர் மற்றவர்மீது அன்புகூருங்கள்” என்று கூறுகிறது, ஆனால் அது தவறானது, அது “ஒருவர்மற்றவரை விமர்சனம் செய்து புறங்கூறுங்கள்” என்று கூறியிருக்க வேண்டும் என்று நமது செயல்களின்மூலம் நாம் கூறுகிறோம். செயல்விளைவில் நாம், நியாயப்பிரமாணத்தை மனிதருக்கு அளித்த தேவனைக் காட்டிலும் அதிகம் அறிந்திருப்பதாக கூறுகிறோம்.

தேவன்மீது மதிப்பு

மூன்றாவது நாம், தேவன்மீது கொண்டுள்ள மதிப்பின் காரணமாக ஒருவர்

மற்றவரைக்குறித்துப் பேசக்கூடாது. யாக்கோபு, “நியாயப்பிரமாணத்தைக் கட்டளையிடுகிறவர் ஒருவரே, அவரே இரட்சிக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவர்” என்று கூறுகிறார் (2:12). தேவன் ஒருவரே நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுக்கிறவர் மற்றும் அவர் ஒருவரே, தாம் கொடுத்துள்ள நியாயப்பிரமாணத்தை மாற்றவோ அல்லது ஒன்றுமற்றதாகக்கவோ உரிமை கொண்டுள்ளார் என்று அவர் [யாக்கோபு] கூறுகிறார். நமது செயல்கள் நியாயப்பிரமாணத்தை மாற்றுவதில்லை: அவைகள் அதை முறிக்கமாத்திரமே செய்கின்றன. நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுத்த தேவனைப் பார்க்கிலும் நாம் மேன்மையாக அறிந்திருக்கிறோம் என்று நினைத்தலானது தவறான முன் அனுமானமாக இருக்கும். தேவன் மாத்திரமே நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுத்தவராக இருப்பது மாத்திரமின்றி, அவர் மாத்திரமே நியாயாதிபதியாகவும் இருக்கிறார். அவர் ஒருவர் மாத்திரமே நியாயாதிபதிக்குரிய தகுதிகள் கொண்டவராக இருக்கிறார். அவர் எல்லா உண்மைகளையும் அறிந்திருக்கிறார், அவர் பாவத்தின் கறைகள் எதுவும் இல்லாதவராக இருக்கிறார், மற்றும் அவரே நம்மைப் படைத்திருப்பதால், அவர் நம்மை அறிந்திருக்கிறார். நமது சகோதரருக்கு விரோதமாக நாம் பேசும்போது, நாம் தீர்ப்பிடுகிறோம் என்பதே இவ்விடத்தில் நாம் கூறும் விஷயத்தின் மறைகருத்தாக உள்ளது. அப்படிப்பட்ட தீர்ப்புகளை ஏற்படுத்தக் கூடியவர் தேவன் ஒருவர் மாத்திரமே.

நம்மீதான மதிப்பு

நான்காவதாக நாம், நம்மைக் குறித்துக் கொண்டுள்ள மதிப்பின் காரணமாக நமது சகோதரருக்கு எதிராகப் பேசக்கூடாது. 11ம் வசனத்தில் NIV வேதாகமம் பலவீனமாக உள்ளது, ஆனால் அது உண்மையில் இங்கு முழு சக்தியுடன் தாக்குகிறது: “... ஆனால் நீ - உன் அயலானை நியாயந்தீர்க்க நீ யார்?” (4:12). கண்களுக்கு நடுவில் சரியாக இது தாக்குகிறது! எனது பலவீனங்கள், போராட்டங்கள், பிரச்சனைகள் மற்றும் பாவங்கள் ஆகிய யாவற்றுடனும், எனது சகோதரனைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு நான் யார்? நான் செயல்படும் விதம் மற்றும் பிறரைப் பற்றி நான் பேசும் வகை ஆகியவற்றை இயேசு கண்ணோக்கி, என்னை “மாய்மாலக்காரனே!” என்று கூறுவாரோ என்று நான் அஞ்சுகிறேன்.

முடிவுரை

“புறங்கூறுதல்” என்பதை நாம் அனேகமாக ஒரு சிறிய பாவம் என்ற வகையில் மதிக்கலாம். “மற்ற சில பாவங்களுடன் ஒப்பிடப்படுகையில் இது அற்பமானதாக உள்ளது” என நாம் கூறுகிறோம். உண்மையில், உலகமானது இதை, கிசுகிசு பகுதிகள் மற்றும் தொலைக்காட்சியில் கிசு கிசு காட்சிகள் என்பவற்றைக்கொண்டு ஒரு கலைவடிவத்திற்கு உயர்த்தியுள்ளது. ஆனால் இந்த விதமாகவா தேவன் இதைக் காண்கிறார்? விசுவாசிகளின் குடும்ப உறவை நாம் மீறும்போது அது பாவமாக உள்ளது. நாம் இராஜரீகப் பிரமாணத்தை மீறுகிறோம். நாம் நம்மைத் தேவனுடைய இடத்தில் வைத்துக்கொண்டு, நமது சொந்தப் பாவம் நிறைந்த தன்மையை உணர்ந்தறியத் தவறுகிறோம். நாம் “ஒருவர் பிறருக்கு விரோதமாகப் பேசாது இருக்கும்படி” தீர்மானம் செய்வோமாக.